

Po piąte, skarżąca podnosi zarzut naruszenia art. 253 WE (obecnie art. 296 drugi akapit TFUE) poprzez niewystarczające uzasadnienie zaskarżonego środka. W opinii skarżącej, Komisja nie określiła okoliczności, które uzasadniały zróżnicowanie współczynnika, ani też celów, jakim miałyby służyć zróżnicowanie współczynnika.

⁽¹⁾ Dz. Urz. UE L 321 z 8.12.2009, str. 1

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1686/2005 z dnia 14 października 2005 r. ustalające kwoty opłat produkcyjnych oraz współczynnik dodatkowej opłaty w sektorze cukru na rok gospodarczy 2004/2005, (Dz.U. L 271 z 15.10.2005, str. 12)

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2010 r. — Südzucker i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-102/10)

(2010/C 113/102)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Südzucker AG Mannheim/Ochsenfurt (Mannheim, Niemcy), AGRANA Zucker GmbH (Wiedeń, Austria), Südzucker Polska S.A. (Wrocław, Polska), Raffinerie Tirllemontoise SA (Bruksela, Belgia), Saint Louis Sucre SA (Paryż, Francja) (Przedstawiciele: adwokaci H.-J. Prieß i B. Sachs)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1193/2009 z dnia 3 listopada 2009 r. dokonującego sprostowania rozporządzeń (WE) nr 1762/2003, (WE) nr 1775/2004, (WE) nr 1686/2005 i (WE) nr 164/2007 oraz ustalającego wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na lata gospodarcze 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą szereg zarzutów.

Po pierwsze skarżące podnoszą zarzut naruszenia art. 233 WE (analogicznie art. 266 TFUE), twierdząc, że Komisja nie zastosowała wymogów określonych w wyroku Trybunału z dnia 8

maja 2008 r. w sprawach połączonych C-5/06 i od C-23/06 do C-36/06, Zb. Orz. s. I-3231. W wyroku tym Trybunał wskazał, w jaki sposób określać należy parametry „nadwyżki przeznaczonej na wywóz” i „łącznej ilości zobowiązań dotyczących wywozu” przy obliczaniu wysokości opłat produkcyjnych w sektorze cukru dla lat gospodarczych od 2002/2003 do 2005/2006. Skarżące stoją na stanowisku, że w zaskarżonym rozporządzeniu Komisja zmieniła także trzeci parametr, a mianowicie „całkowitą kwotę refundacji”, mimo że jej obliczanie nie stanowiło przedmiotu postępowania w sprawie Zuckerfabrik Jülich.

W ramach zarzutu drugiego skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła art. 15 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 ⁽¹⁾, a także wypaczyła sens oraz cel tego rozporządzenia. W tym względzie utrzymują one w szczególności, że w ramach całkowitej kwoty refundacji Komisja uwzględniła refundacje wywozowe, które nie były przedmiotem roszczeń ani nie zostały wypłacone. Ponadto zryczałtowanie miesięcznych wielkości wywozu doprowadziło do powstania nieścisłości w obliczeniach. Skarżące podnoszą w tym względzie, że w sprawie Zuckerfabrik Jülich Trybunał zabronił ustalania a priori całkowitej straty na kwotę wyższą od wydatków związanych z refundacjami.

Po trzecie skarżące zarzucają naruszenie zasady niedziałania prawa wstecz, twierdząc, że w zaskarżonym rozporządzeniu Komisja zmieniła całkowitą kwotę refundacji z mocą wsteczną.

Po czwarte skarżące podnoszą zarzut naruszenia obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 253 WE (art. 296 ust. 2 TFUE), twierdząc, że zaskarżone rozporządzenie Komisja uzasadniła zastosowaniem wyroku w sprawie Zuckerfabrik Jülich, jednakże — według skarżącej — nie uwzględniła ona wymogów sformułowanych w tym wyroku.

W części skargi zatytułowanej „Inne naruszenia prawa” skarżące podnoszą wreszcie, że w dniu 3 listopada 2009 r. Komisja nie posiadała już kompetencji do przyjęcia rozporządzenia w sprawie opłat produkcyjnych w sektorze cukru w odniesieniu do lat gospodarczych od 2002/2003 do 2005/2006, gdyż w chwili wydania tego rozporządzenia nie obowiązywało już wskazane przez Komisję jako podstawa prawna rozporządzenie nr 1260/2001. Skarżące twierdzą nadto, że Komisja naruszyła art. 37 ust. 2 WE, gdyż zgodnie z tym przepisem do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia należało wybrać inną procedurę.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Zb.Orz. L 178, s. 1).